

ESCOLA, OBLIDA L'AHIR. AVUI TE NECESSITAM

(Escola, què fa una institució com tú
en una societat com aquesta?)

per MARIA MAGDALENA CUELLAR PONS
3er DE FILOLOGIA

He vist les vostres cares inexpressives, homes del demà.

He vist com "llenegen" sobre vosaltres els continguts que no vos interesses.

Vos he vist cada dematí a les nou entrar dins una espècie de "galàxia estanya" anomenada generalment Escola.

I he vist l'agonia d'aquest "gran monstre" que es mor sense remei.

Però no cal alarmar-se ni posar-se les mans al cap davant aquesta realitat, aquesta agonía és ben lògica, allò que no és lògic és que no hagi començat més prest. Perquè si cada un de nosaltres demanàs als seus avantpassats que varen anar a escola: Com era l'ensenyança de llavors? quasi segur, la resposta seria molt parecuda a la que donaríem nosaltres mateixos o a la que donaria qualsevol alumne de l'E. G. B. actual. Perquè, encara que hem arribat a la lluna i hem descobert l'energia atòmica, no hem canviat l'escola, que segueix anquilosada en el seu somni dels anys.

Però ja ha sorgit el problema. Perquè els nostres avantpassats varen obeir i callar. Nosaltres demanarem: Per què? I ens contestaren: Perquè jo ho dic! I varem obeir i callar. I els nins actualment segueixen demanant: Per què? i s'els segueix contestant: Perquè jo ho dic! Però aquest pic no obeeixen i callen. Aquest pic, simplement "passen". Passen de professor, d'escola i d'ensenyança i se limiten a "vegetar" dins una sèrie d'aules desde els 5 als 14 anys.

I un dia es troben amb problemes de drogues, ja que, a vegades la curiosi-

tat, i, a vegades, l'innocència, els duen a "provar", i se fiquen dins aquest cercle viciós del que, després, no saben sortir perquè ningú els ha xerrat sobre els inconvenients i les conseqüències de les drogues. No hi ha hagut temps en "el temple de l'educació", a on passen 5 hores cada dia, per a tractar d'un tema que els afecta d'aprop perquè, no ho oblidem, l'escola ho té programat a això.

I un dia se demanen: Que és el sexe? i els ho diu un company, que ho ha sabut d'un altre company, que s'ha enterat per un altre company major que ells. I el que s'hauria d'entendre com una cosa humana i natural, es converteix amb una qüestió que ha sorgit de la clandestinitat, i com a tal, és fosca, dubtosa i, lo pitjor de tot, com és prohibida, és bruta.

I sorgeixen les preguntes: A qui ferles? ; Als pares? Mai. Molts ni tan sols coneixen les respostes. Cercar-les a un llibre? El seu llenguatge es massa elevat per a ells i les paraules que empra no els entenen.

I al professor? Se li pot demanar al professor?

Se'ns diu que a l'escola s'ensenya a conuiu. Que és la cadena que uneix l'individu amb la societat. Però sembla que oblidam que dins les aules hi ha nins i nines, al-lots i al-lotes, homes i dones que conviuen i conviuren després fora de l'escola sense conèixer ni el seu cos, ni el cos dels altres. Que el que sàpiguen del sexe ho averiguaran mitjançant els companys, i que, per ventura, també voldran "provar", i sense la deguda informació, es trobin amb el problema d'un fill no desitjat, o

amb el d'un avort clandestí que marcarà les seves vides o les posarà en perill.

Es trist que l'escola no ho tengui programat a això.

Un altre dels símptomes de l'agonía del "gran monstre" és la disciplina. Ja que l'eficàcia del "Perquè jo ho dic!" ha desaparegut fa molt de temps. Perquè ha arribat l'hora d'oblidar els antics privilegis que donaven al mestre aquella infalibilitat semblant a la que devien tenir els faraons o els reis de les monarquies absolutes, i que els corresponia com a posseïdors del poder designats per Déu. El mestre ja no és el designat del "déu saber, ciència, cultura".

Cal oblidar aquelles classes on els nins s'aixecaven i saludaven quan entrava una persona major. Oblidem també aquell silenci absolut i els "sí senyor" dels alumnes. Tot això ha passat ja a l'història. Actualment els nins no diuen "sí senyor" ni als mestres, ni als pares, ni a ningú. Ells demanen; Per què?

Aleshores, doncs, cerquem una resposta a aquesta pregunta, però siguem conscients que haurem de canviar moltes coses per a donar una resposta convincent a les qüestions dels nostres al-lots.

Per una altra banda, no hem d'esperar que l'ensenyança doni una solució fulgurant als problemes que són de caràcter social. Però això no vol dir que els hagi d'ignorar.

Tampoc es tracta de destruir tot lo establert, sinó de trobar noves formes d'ensenyament per a un món que no sap estar aturat. I per això, ens hem d'abeurar en les que en el seu dia varen servir per altres generacions perquè sempre en podrem treure profit d'elles.

De moment, cal intentar acostar l'escola a la societat, i la societat a l'escola per a arribar a aconseguir que siguin companyes en el mateix camí i al mateix pas; que siguin una, conseqüència de l'altre. Una, fruit de l'altre. Totes dues juntes i, al mateix temps, separades, com dos amants en una eterna besada.